52e jaar. — Nr 144. — TWEEDE BLAD. — Zaterdag, 2 December 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 -
Een - - 4 -

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 2 DECEMBER 1905.

DE LIJNVISSCHER.

Mijnheer Geubelmans is een rond, dik mannetje met glad geschoren blinkend, vet gezicht, een rijf als een tonnetje, dat rolt op twee korte doch rappe beentjes, een alledagsch, goedig gelaat, voorzien van een paar kleine pinkende oogjes achter een grooten bril verborgen.

Gansch verscholen in een wijden blauwen kiel, waaruit slechts zijn hoofd en zijne beenen te voorschijn komen doet hij denken aan eene schildpad.

Als deksel heeft hij een overgrooten stroohoed, dienst doende als regen- en zonnescherm, van eene onmogelijke kleur, waarin zwart en wit het meest te herkennen zijn.

Een woord over zijne uitrusting : zijne schouders zijn beladen met een korf en een bussel rietstokken ; zijne zakken, vol doosjes en potjes welke allerlei aas bevatten, slaan de maat langs weers zijden op zijne heupen.

Ziedaar den voorzitter der visschersclub van Snoekdorp.

Iederen morgend, met nieuwen moed en even taai geduld bezield, volgt Geubelmans het kleine voetpad langs de kleine rivier tot op de plaats, die getuige geweest is van zoovele beldendaden. Het water weerspiegelt verledend de zonnestraaltjes. Hier en daar duidt een even snel opgewekt als verdwenen kringetje de tegenwoordigheid aan der waterbewoners. Meest blijft de oppervlakte stil en schijnt als een muur waarachter geheimzinnige dingen voorvallen.

De visscher heeft zich neergezet en ontlast van zijn gereedschap. De lijn is gauw in orde en valt « klik » in het water.

En daar opgepast ! Eerst den bril rechtgezet, dan nog een snuifje en de goede man richt zijne strakke blikken naar den stop.

Zie ! .. wat geluk de stop beeft, en de visscher nog meer ; reeds beet, 't gaat goed vandaag ; .. hum hum ... waar staat de wind ? .. Oost ! Slecht teeken nochtans ; inderdaad de pluim ligt weer onbewegelijk. De vreugde was van korten duur.

Dat duurt zoolang Geubelmans begint te geeuwen, zijne ooge pinken sneller, vermoeid door het staren op 't voorbijvloeiend water maartoch wacht hij nog met evenveel geduld op de verschijning van het eerste visschje. Daar klinken op den naburigen toren twaalf dofle slagen... Reeds middag en nog niets, zelfs geen stickelbaars.

Onze visscher opent zijn korf en trekt er een schoonen dikken boterham met hesp uit, en een flesch .... pisel, daar schiet de pluim onder water... Zeker een dikke witvisch, baars of karper. Geubelmans laat boterham en flesch vallen, doet een korten trek en brengt voorzichtig den gevangene boven.

Oef... hoe zwaar ! Een paling zeker ; neen... na eenige oogenblikken trekt hij een handvol modderig gras boven dat in den haak is blijven hangen.

Mijnheer Geubelmans is woedend zakkert eens... en herbegint zijne « wonderbare vangst » en zijn onderbroken maaltijd. Hoog tijd, want zijne boterham is reeds aan 't zwemmen geraakt.

« Neen, mannekens dat deugt voor u niet, zegt Geubelmans, aan mijne hengel roeie is iets beters. Vleesch is toch maar flauwe kost ; dezen avond heb ik weer eene goede portie visch. »

Als Geubelmans zoo voortgaat, zal hij van avond niet veel te peuzelen hebben.

Na dit « smakelijke » middagmaal, valt de visscher half in slaap met open oogen voortdurend gericht op de onbeweeglijke pluim. Welk geduld ! Waarlijk, 't is eene heldendaad !

Op eens schiet Geubelmans op. De stop danst en duikt. De visscher trekt en aan den haak spartelt, ja waarlijk o wonder, er spartelt een geubeltje. De eerste beet van Geubelmans avondmaal ... ! !

Roep niet victorie. Is de visscher te zenuwachtig geweest ; heeft hij te rap of te laat getrokken ? het vischje valt op den zoom van de beek in 't riet. Geubelmans maakt een sprong gelijk een kikvorsch en grabbelt met volle handen doch brengt niets mee dan gras en vuil.

De avond is gevallen ; de visschers president verlaat zijn zeldzaamheid plekje met hangende oren grollende mur, terwijl de karpers en hunne gezellen duikertje spelen en kringetjes maken, als wilden zij hunnen vijand nog tergen en bespotten.

E. M.

LAAT DE KINDEREN
schreeuwen, zingen, lachen, enz.

In het beknopte Engelsche geneeskundig tijdschrift « The Lancet », geeft de Harry Campbell eene pleidooi voor de luidruchtigheid bij kinderen. Kindergeschreeuw wordt in den regel voor ongunstig gehouden dan, zegt de Campbell, een kind kan niet anders plezier maken. Het moet onder het spelen gillen en schreeuwen, en als het dat niet doet, is het ziek. Al die uitingen van vreugd hoe vermoeiend en wanluidend ook, zijn physiologisch zeer goed te verklaren.

Willen zijn ook niet kalm en eigenlijk is niemand het, die plezier heeft. De uitingen bij het plezier maken zijn nuttig en gezond, daar ze zorgen voor de verlichting der longen en voor den goeden bloedsomloop. Vooral zij die aan hartaandoeningen lijden, hebben gebrek aan de krachtige verluchting der longen, aan dat betere vloeien van het bloed dat uitstekend werken op den gemoeds- en gezondheidstoestand van den mensch.

SCHREEUWEN, mits bij tusschenpoozen aangewend, maakt het effekt ning krachtiger, omdat het adem halen dan dieper is. Wie kwaad is, moet eens goed kunnen schreeuwen, razen, dat geft verlichting. Hartstochtelijke uitbarstingen worden vooral bij onze kinderen gevolgd door tijdperken van goed gedrag, terwijl de gezondheid er door verzekerd is.

ZINGEN is eveneens nuttig en gezond en doet de kansen op een lang leven stijgen.

Dat LACHEN gezond is, was van ouds bekend. 't Is het gevolg van eene vroolijke gemoedstemming, en deze draagt zeker bij tot de gezondheid en de verlenging van het leven.

WEENEN of tranen storten op zijn tijd is eveneens heilzaam. Dat weten de vrouwen wel. De goede gevolgen ervan zijn een groote mate van opwekking en verkwikking, opdat de bloeddrukking op de hersenen er door vermindert en de bloedsomloop en de werking der ingewanden door het snikken een gunstigen invloed ondergaan. De neiging der vrouwen om te weenen moet men daarom niet geheel onderdrukken. Als zij er er nu en dan aan toegeven, blijven de vrouwen ongetwijfeld langer jong.

Diep zuchten en gapen als men er behoefte aan gevoelt, zijn ook zeer aan te bevelen... behalve in gezelschap.

ALLERLEI NIEUWS.

KLOEKMOEDIG ANTWOORD. — Op zekeren avond, in eene stad van het Zuiden, ging men het H. Sakrament uit eene bijzondere kapel naar eene naburige Kerk dragen ; verscheidene goede Kristenen omringden den autaar met eene flambeeuw in de hand, om onzen Heer Jesus Christus te volgen en onder hen bevond zich een soldaat.

— Mijn vriend, zegde hem een der aanwezigen, ik geloof dat gij beter zoudt doen van niet met ons mede te gaan ; het ware misschien onvoorzichtig. Indien de eene of de andere kameraad u ontmoette, zou hij u daarmede in de kazerne kunnen beschimpen en bespotten.

De soldaat keerde zich om, en den man die tot hem gesproken had, met verwondering beziende, antwoordde hij hem op eenen toon waaraan de vurigheid van zijn geloof eene groote kracht bijzette :

« — Wanneer mijn Kolonel voorbij gaat dan bied ik hem de wapens. Wie zal hier slecht vinden, dat ik aan mijnen God de eer bewijs die hem toekomt ! »

— KINDERLIJKE LIEFDE. — Een kind wilde niet meer eten. Het vond altijd eenig voorwendsel voor de spijzen, die men het aanbood, te weigeren.

Zijn vader wist niet wat daarvan denken. Hij zag dat het kind niet ziek was, en de oorzaak van deze handelwijze willende kennen begon hij op eene dringende wijze te ondervragen.

Het kind antwoordde al weenende :

Ach, Vader, wees niet gestoord, bid ik u. Ik wil niet meer eten, omdat als ik eet ik groot wordt. Moeder heeft mij gezegd, dat, als ik groot zal zijn, zij dan reeds oud zal wezen ; en als men oud is, dat men dan sterft.

Dus wil ik niet groot worden, opdat moeder niet zou sterven.

Au Baccarat.
Rue Cathedrale 96, Luik.
Kristallen voorwerpen, porceleinen, kunstvoorwerpen, huis van eersten rang.

—o— WAAROM vindt men in alle huisgezinnen *ELIXIR DE KEMPENAAR* ? Niet alleen omdat hij door de samenstelling van zuivere suiker en van eene zeer matige dosis gezuiverden alcool den aangenaamsten drank daarstelt die men wenschen kan, maar bovendien en vooral omdat de kostbare eigenschappen van de kruiden die hem zijnen lekkeren smaak geven, er eene echte gezondheidslikeur van maken ; verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeurhandelaars.

—o— **Pianos J. Oor Rue Neuve 83 Bruxelles.**

— HET WAS VERLOREN GELEERD. — Een gierigaard woonde in eene afgelegen wijk op een zeer onveilige plaats, en was in gedurige vrees van bestolen te worden.

Hij moest dus maar kiezen zich te laten plunderen of eenen wachthond te houden. Maar, dacht hij, eenen wachthond houden, dat is veel te kostelijk ; ik weet het anders gevonden ; ik zal zelf leeren bassen, en de lieden zullen meenen dat ik een hond ben.

Inderdaad, hij werd een zoo groote liefhebber in het bassen, dat eenieder meende dat hij eenen hond aan de ketting had.

Eenige dagen daarna ontving hij een brietje van den ontvanger om aanstonds de belasting van 10 franken voor zijnen nieuwen wachthond te betalen.

De gierigaard kon hier tegen praten zooveel hij wilde, maar betalen moest hij.

—o— Indien gij bleek, zwak of krachteloos zijt, indien gij ondermijnd zijt door bloedeloosheid of zenuwachtigheid, geneest u door de Pil van Dr Raphaël. fr. 1,75.

Apotheken Swinkels, Vanderijst en Broeders.

—o— POIL DE BRETAGNE (gebreveteerd), — Rumatiek, flerecijn, enz.

— **Fabriek van Pianos** : Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Bagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne welluidendheid, duurzaamheid en voordeligen prijs. *Nieuwe Pianos, in huur geweest zijnde, met grooten afslag.*
Tien jaren waarborg.

—DE UITVINDINGEN VAN ONZEN TIJD. — Volgens het blad « Les Sports », is er te Pazi een hotelhouder die om zijn klienten genoegen te doen, drie groote automobielen heeft laten vervaardigen.

Die automobielen zijn in twee plaatsen verdeeld. De kleinste plaats wordt als keuken gebruikt en de grootste als eetzaal.

De klienten van den hotelhouder nemen plaats in de eetzaal en dan kunnen zij, terwijl zij eten, eenige aantrekkelijkheden in het omliggende gaan bewonderen.

—o— *Hoest, verkoudheid, vallingen, keelpijnen.* — Zekere en spoedige genezing door de uitmuntende borst Pastil Walthéry. 1 fr. de groote doos.

—o— *Het is zoo gemakkelijk* extra koffie te maken : gebruikt de Chicorei « der Trappisten » der fabriek Vincart van Silly. Weigert namaaksels.

— WAARMEDE MEN GELD KLOPT. — Uit eene statistiek, te Londen openbaar gemaakt, blijkt dat er in Engeland, op een jaar, vijf miljoen zes honderd vijf en twintig duizend frank boet betaald werd door automobielbezitters, omdat hunne « chauffeurs » te snel gereden hadden.

Daar er in het Vereenigd Koninkrijk twee en twintig duizend automobiels zijn, komt dat ongeveer op 250 frank per auto.

Daaruit mag men besluiten dat, over zee, de autogeleiders de gewoonte hebben te snijl te rijden, iets dat heel onaangenaam is voor de voetgangers, maar dat geld in de Engelsche staatskas brengt.

—o— Alle werken over de geneeskunde vermelden de antisijmachtige Pil van Dr Walthéry, als het beste, het gemakkelijkste en het heilzaamste van al de bloedzuiverendste middels.

Depot : Schoofs en Machiels, te Hasselt.
Tongeren : Apotheken, Swinkels en Vanderijst.

Meubelen in allen aard
Spiegels, Stoven, Lampen, enz.
Op Crediet
A la Providence,
4, KAMMENSTRAAT, NABIJ DE GROENPLAATS
ANTWERPEN.
Op Crediet
van af **1 fr. per week.**
Kleederen, stoffen, pelsen, hoeden, enz.
Billijke prijzen. — Gemakkelijke conditiën.

— BELGISCH FRANSCH. — De « Journal des Tribunaux » verhaalt de volgende geestige anekdoot, die de Belgen eens te meer waarschuwt tegen het verkeerd gebruik van zekere Fransche woorden :

Een advokaat der balie van Brussel schreef eens de volgende brief aan eenen zijner kontraters der balie van Parijs.

Beste meester, het is mij gelukt het dossier Z... te voltooien. Te gelijk met dezen brief zult gij tien fardeen (dix fardes) ontvangen waarvan ik u verzoek mij ontvangstbewijs tezenden. Aanvaard, enz.

Het antwoord op dien brief luidde als volgt :

Beste confrater, ik heb uwen brief van gisteren en het dossier Z... ontvangen. Maar de 1.850 kilos koffie van Moka, waarvan gij mij de toezending aankondigdet, zijn mij nog niet toegekomen. Ik dank u voor dat zoo aangenaam als onverwacht geschenk, en bid u te aanvaarden, enz.

De lezing van dien brief dompelde den Brusselschen advokaat in eene verslagenheid die een weinig langer dan drie uren duurde. Hij hereidde zich om voorzichtig de familie van zijnen briefwisselaar te verwittigen dat er aan dezen laatste ergens eene vijs los was, toen hem plotseling een denkbeeld inviel. Hij greep haastig een woordenboek van Littré, opende het aan de letter F en voelde zijne haren te berge rijzen toen hij daar las :

Farde — (fard) handelsvakwoord ; baal koffie van Moka, wegende 185 kilos.

Etymologie (woordafleiding) zie *fardeau.*

Onthoudt dat, jonge Belgen die Fransch schrijft, en wacht u wel voortaan een bundel papieren voor een baal koffie te nemen.

—o— KORTBORSTIGHEID. (*Asthma*). — Onmiddelijke beternis, volkomene genezing door het poeder en sigaretten van *Doktor Marant*, het krachtigste en spaarzaamste geneesmiddel, te bekomen in alle apotheekerijen.

Om u te overtuigen vraagt stalen *(Franco en kosteloos)* bij den algemeenen depositaris M. Hubert Kies Apotheker Kapelstraat, Oostende.

—o— De Missionarissen die naar de Congo vertrekken zijn aan boord gefotographieerd door **Edm. Bastijns & Co**, Huidevetterstraat, Antwerpen.

Dit huis levert de toestellen, platen en papieren aan de photographen die naar de warme landen gaan.

— TEGEN SLAAPELOOSHEID. — Een eenvoudig middel tegen slapeloosheid, wordt door den Parijschen geneesheer Dr Demouche aan de hand gedaan en voor de toepassing van 't recept is niets noodig dan de hand.

De hand en vooral de handpalm, is zeer rijk aan bloedvaten en daardoor een warmtebron, welker uitstraling geschikt is de uitzetting der bloedvaten en tengevolge daarvan het komen van den slaap te bevorderen.

De hand moet licht gekromd, zoodanig tegen het voorhoofd worden gelegd, dat zij in het langst de middellijn van het aangezicht bedekt. De wortel van de hand moet ongeveer ter hoogte van de neusgaten zijn.

Op die wijze wordt een vrij sterke verwarming van de bovenste helft van het gelaat verkregen, en die wordt nog vermeerderd door den adem, welke langs de hand naar diezelfde plaats wordt geleid.

Het middel heeft in elk geval het voordeel, dat iedereen het zonder moeite of schade kan beproeven.

— VOOR DE MOEDERS EN DE VOEDSTERS. — *DE LACTOGENINE*, Plantaardig voortbrengsel, bijzonder en natuurlijk voedsel, het vormen der melk vergemakkelijkend bij de personen die voeden.

DE LACTOGENINE *is geen geneesmiddel.*

Bericht. — Geen enkel voortbrengsel, hoe volmaakt het ook weze, kan de melk der moeder vervangen in het voeden van den zuigeling. Maar ook moet de moederlijke melk overvloedig en rijk zijn.

Het plantaardig voortbrengsel, oplosbaar, natuurlijk en gansch zuiver, welk ik het publiek aanbied, bevorderd niet alleenlijk het vormen der melk van de moeder, maar geeft nog aan de melk al de vereischte hoedanigheden voor de normale ontwikkeling van het kind.

De Lactogenine, die geen geneesmiddel is, is aangenaam aan de smaak. Zij voedt en is gemakkelijk te verteeren. Zij wordt goed verdragen door de zwakste magen, en bevecht de uitputting door het voeden.

De Lactogenine is met grooten bijval beproefd geworden door verscheidene geneesheeren specialisten, zich bevindende aan het hoofd der bijzonderste hospitalen van het land. Op uwe aanvraag zal ik de eer hebben u hunne namen en adressen te doen kennen. Te koop overal, of nog 93 Wauthierstraat 93, Brussel-Laeken. Vrachtvrije verzending door het gansche land ; de groote doos fr. 3.50. Eene evenredige vermindering van prijs wordt toegestaan voor de bestellingen van 6, 12, 25, 50, 100 doozen en meer.

— OVERWINTEREN DER PLANTEN. — De planten, die men den winter overhouden

---

DE BOOZE GEEST

(8e VERVOLG.)

— Ja — morgen ! Benno von Wackerode lachte schamper. En mijne lieve zuster trommelt intusschen den familieraad bijeen voor eene Curatele ! Daarmee bedreigt zij mij heel ongegeneerd ! 't Is wat schoons ! Maar juist wil ik volle zakken hebben, zoodat ik tegen de ooms en tantes en den heelen boel zeggen kan : Als 't u blieft ! Zie eens hier ! Wat wilt ge van mij ? Wat valt er op mij aan te merken ?... Dus ik smeek u — een weinig klein geld ! Pipke houdt de bank.

— Pipke heeft kou voeten gekregen ! riep Ostermeier. Hij is er van door. En de Pool ook !

— Daar — ziet ge nu wel ! — Horst von Henning haalde de schouders op. Er is niet eens meer een bankhouder. Of heeft een van de andere heeren lust ?

Niemand beet toe ; want van den surnumerair was nu toch niets meer te halen. Maar nu geraakte deze geheel op zijne achterste beenen. Hij drong aan bij Horst, stotterend van opwinding en nauwelijks in staat zijne woorden te vinden.

— Dan — dan houdt gij de bank, ik smeek u rom ! Ik sta erop ! Ge moet bons van mij aannemen !

Gij zijt te veel verhit. Dat loopt verkeerd !

— Och wat — verhit ! Ik ben zoo nuchter als een kolf ! Ik heb van avond op zen hoogst eene halve flesch champagne gedronken. Dat kunnen de heeren bevestigen, niet waar ? Dus, ik bid u, Henning ! Gij hebt mij geld genoeg afgenomen ! Gij zijt mij revanche schuldig ! Heel eenvoudig !

— En als ik nu niet wil !

— Dan — dan noem ik dat onrechtvaardig ! Ja, onrechtvaardig !

Horst wierp hem een scherpen blik toe. Zijn gelaat werd iets rooder, maar hij hield zich in. Hij zette zich aan tafel en legde er geld op.

— Nu dan — ziedaar ! De bank begint met duizend mark.

— Niet meer ?

— Neen.

De surnumerair haalde een pak visiteekaartjes uit zijne portefeuille, ongeveer 0 stuks, en begon op de achterzijde daarvan met bevende vingers te krabbelen. Goed voor 1000 mark. Daarop schoof hij de eerste kaartje naar voren en legde een stekske er over heen, ten teeken dat slechts de helf als inzet gelden zou.

Een tijdlang werd den inzet verloren, weer gewonnen en weer verloren. Horst spelde naar zijne gewoonte heel voorzichtig. De moede, oude heer von Wydenau en de beide luitenants, die daar zaten, zette bijna voor de aardig beid op, daar zij nog maar weinig geld bij zich hadden ; en ook de advokaat zag eigenlijk maar toe en liet zelfs de eene ronde naar de andere voorbijgaan.

Zoo was het toch een tweegevecht tusschen Horst von Henning en Annemarie's broeder. In het eerste oogenblik speelde de surnumerair niet onfortuinlijk. Hij won herhaaldelijk. Maar toen sloeg het om. De bank haalde geld binnen, eerst 2000, toen 3000 mark, onverbiddelijk, als een machien. En weldra gleden ook de andere visiteekaartjes, van welke Benno al lang de halveerende houtjes had weggenomen, naar Horst. Soms keerden er wel enkele terug — maar dan begon de bank opnieuw te winnen. Uur na uur verliep. Daar buiten was het diepe winternacht, in het hotel alles doodstil, en in de kamer zelf hoorde men niets dan het zachte geschuifel der kaarten, een half luid gemompel, het verschuiven van een stoel en het tikken van de penduul op de schouw.

De kleine surnumerair was als gehypnotiseerd. Krampachtig onder de tafel met de knieën trillend, met eene ziekelijke, lijdende gelaatsuitdrukking, paarlen van klam zweet op het spoetige voorhoofd, zag hij al zijne beschreven visiteekaartjes, het eene na het andere verdwijnen. Nu waren nog slechts drie — nu nog slechts twee — wederom drie — wederom twee — nu nog slechts één — en nu geen enkele meer.

Daar buiten in de duisternis roerde zich het eerste leven van den morgend. Wagengerateel, menschenstemmen en zware voetstappen. De markthal in de nabijheid opende reeds vóór het aanbreken van den dag hare deuren.

Horst von Henning had de kaarten weg geschoven.

— Genoeg ! vroeg hij koel.

Maar de surnumerair schudde slechts, zonder op te zien, het hoofd. Hij had het op eene tafel liggende aanteekenblok van een kellner ontdekt, waarop de aangekomen hotegasten hunnen naam en stand plachten in te schrijven.

Daarvan scheurde hij nu de witte bladen af en beschreef ze weer met zijn : « Goed voor duizend mark. Benno von Wackerode. »

De bank nam wat haar geboden werd. Het aanteekenblok werd al dunner en dunner, hoe wanhopiger de kleine surnumerair tegen het ongeluk worstelde, dat hem dezen ganschen avond vervolgde. Hij was reeds lang zijn laatste beetje verstand kwijt. Hij speelde zonder plan, zoo maar in het wilde weg. Hij kocht in plotselinge woede op vier... en verloor. Hij paste in plotselingen angst op vier... en verloor weer. Hoe hij het aanlegde, hij verloor, en hij zag altoos weer tegenover zich het onverschillige gezicht van Horst, met de vele litteekens om den linker knevel, en hoorde diens onverstoorbare kalme stem : « Ik geef. » Geen enkel woord te veel of te weinig.

En opnieuw trad hij in het strijdperk tegen het noodlot, aan zijn gansch lichaam met klammig zweet bedekt, en tuimelde als een beschonkene al dichter en dichter bij den afgrond.

Het volle morgendschemeren drong door het venster. Daar buiten werd het levendiger. De trekhonden blaften voor de groentekarren, melkverkoopers baldeden, de bakkersjongens floten. In het hotel zelf gingen zware stappen over gangen en trappen. De elektrieke bellen rinkelden. De wereld was ontwaakt.

En in de speelkamer was het al leliger geworden. De beide dragonders waren vertrokken, om hunnen dienst te gaan waarnemen.

De oude baron sluimerde rustig in een hoekske, met gevouwen handen en open mond. De advokaat was opgestaan en zag over de schouder van den surnumerair, die nu nog slechts één bon — het laatste van ongeveer veertig blaadjes — over had.

En Benno von Wackerode verloor opnieuw.

Een oogenblik staarde hij als wezenloos voor zich uit. Toen mompelde hij, zonder op te zien :

— Hoeveel staat er in de bank ?

Horst von Henning overzag even den hoop papierkes daar vóór hem en antwoordde :

— Drieduizend in geld en ongeveer zestigduizend in bons.

Benno kromp in een, sloot zijne oogen, opende ze weer en zegde plotseling met strakken blik :

— Banko...

Daarop hoorde men in stilte zijn zwaar ademen. Hij wischte zich werkelijk het voorhoofd af en zette zich aan de tafel weer in positie.

Verbaasd trok Henning zijne wenkbrauwen op.

— Wat ? Versta ik goed ?

— Ja, ja ! Banko !

— Maar ge hoordet toch daar even : in de bank is zestigduizend mark !

— Juist die zet ik er op ! gaf Benno von Wackerode met een schorren lachten antwoord.

Zijne tegenpartij bezon zich. Nu, ja, zelfs wanneer zij verloor, dan was toch slechts de moeite van eenen nacht verloren, een hoop papieren vodden er mee verspeeld. Den volgenden avond liep het kleine, van den speelduivel bezeten kereltje, hem toch weer in de handen.

De advokaat meende tusschen beiden te moeten komen.

— Nu basta ! verklaarde hij met nadruk. Neem het niet aan, Henning ! wees verstandig ! En half luid liet hij er op volgen : Wackerode bezit immers niets meer. Ik weet er alles van. Hij ruineert zich met den « coup ! »

Het bleeke, blonde ventje giste wat er gefluisterd werd.

— Banko ! herhaalde hij, met eene zinnelooze koppigheid in zijne verglaasde oogen, en hij sloeg met de vuist op tafel. Ja of neen ?

— Zeg neen, Henning ! riep de advokaat ; en zelfs de oude heer von Wydenau mompelende in zijnen slaap op de sofa iets onverstaanbaars.

Horst aarzelde nog steeds.

— Bedenk wel, sprak hij tusschen de tanden.

Maar Benno von Wackerode herhaalde driftig, met wanhoop van een in 't nauw gedreven dier :

— Banko ! Banko !

— Gaat ten minste een paar minuten in de frissche lucht ! vermaande de advokaat.

Maar de surnumerair sneed hem barsch het woord af :

— Als ik u verzoeken mag, bemoei u met uwe eigen zaken ! Neemt ge de bank aan ?

— Ja.

Horst von Henning was eigenlijk overtuigd dat hij thans verliezen zou. Maar hij wilde de zaak tot het einde doorzetten.

— Eenmaal neem ik het aan, zegde hij. En hij zag bedaard toe, hoe de surnumerair naar de wijnkaart greep, haar in twee stukken scheurde en op de achterzijde van de eene helft met bevende vingers het cijfer 60,000 en zijn naam krabbelde.

De kaarten ritselden — en twee minuten later was alles afgeloopen. Met een gebaar van walging alsof hij iets vuils had aangeraakt, smeet Benno zijn spel op de tafel. Hij was verloren !..

Eerst stond hij wankelend op, alsof hij heen wilde gaan. Maar toen ging hij eensklaps weer zitten, greep naar de andere helft van de wijnkaart en wilde opnieuw gaan schrijven. Maar Horst maakte eene afwijzende beweging.

— De bank past, zegde hij :

— Zoo ? dat is wat nieuws !

— Volstrekt niet. Ik heb het reeds voor den laatsten « coup » aangekondigd.

— En waarom, als vragen ik u mag ?

— Redenen behoef ik niet te geven, antwoordde Horst hoffelijk maar kort.

En Benno von Wackerode begon nu zelf te begrijpen dat het genoeg was. Onmogelijk zou hij binnen vier-en-twintig uren al het geld bijeen kunnen brengen, waarvoor hij op al deze smeerigs ippers zich met zijne handteekening, met zijne « eer » dus, had verborgd.

En tot Ostermeier zegde hij :

— Als gij tijd hebt, kom dan tegen vier ure eens bij Wackerode.

De advokaat knikte.

— Ja, ja, we moeten dat varken zien te wasschen. Ge zult blij mogen zijn, mijn waarde Henning, als ge de helft van het geld in komptant geld binnenkrijgt. Hij bezit het eenvoudig niet meer ! Zoo'n aap ! Dat verspeelt nutteloos het goed van zijn vaderen ! Nu, tot wederziens dus !

Toen Horst von Henning om vier ure bij Benno von Wackerode aanklopte, lag het manneke nog in diepen slaap. En toen Horst hem zachtjes gewekt had, greep hij met de hand naar zijn hoofd, staarde eerst wezenloos rond, scheen zich toen het gebeurde van den vorige nacht te herinneren, werd nog bleeker dan hij reeds was, en stotterde met zware tong :

— Zoo ? Is 't al tijd ? Moet ik er al uit ? .. Bah ! ik bleef liever liggen — voor goed !... Welk een ongeluk gisteren, hé ? — Ja, men moet maar stoeffen ! .. Maar 't is alles door die lieve zuster van mij ! Had die mij met rust gelaten, dan zou de heele historie niet voorgevallen zijn !

— Ik wacht hier naast tot ge uw toilet gemaak heb, zegde Horst von Henning.